

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 7224/23

לפני: כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופט ע' גרוסקופף
כבוד השופט י' כשר

העותרים: 1. שחאדה [REDACTED]
2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

נגד

המשיב: מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית

עתירה למתן צו על תנאי

תאריך הישיבה: כ"ב בחשוון התשפ"ד (6.11.2023)

בשם העותרים: עו"ד אנדרה רוזנטל

בשם המשיב: עו"ד ערין ספדי-עטילה

פסק-דין

השופט ד' מינץ:

לפנינו עתירה נגד צו החרמה והריסה שהוציא המשיב לדירה הנמצאת בקומת הקרקע במבנה שבכפר עוריף ליד העיר שכם (להלן: הדירה) בה התגורר המחבל [REDACTED] שחאדה (להלן: המחבל), לאחר שביום 20.6.2023 ביצע פיגוע טרור רצחני יחד עם האלד מוסטפא עבד אללטיף עבד אלרחמן צבאח (להלן: צבאח) במתחם תחנת הדלק ליד יישוב עלי, בו נרצחו ארבעה אזרחים ישראלים: אלישע אנטמן ז"ל, עופר פיירמן ז"ל, הראל מסעוד ז"ל ונחמן שמואל מורדוף ז"ל וכן נפצעו בו אנשים נוספים (להלן: הפיגוע).

צו ההחרמה וההריסה הוצא ביום 14.9.2023 (להלן: הצו) על ידי המשיב בהתאם לסמכות הנתונה לו בתקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945 (להלן בהתאמה: תקנה 119 או התקנה ו-התקנות). צו דומה ניתן לדירה בה התגורר צבאח ועתירה שהוגשה נגד צו זה (בג"ץ 7040/23 טבאח נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית (8.10.2023) (להלן: עניין טבאח)) נדחתה ביום 8.10.2023.

הרקע לעתירה ותמצית טענות הצדדים

1. ביום 20.6.2023 ביצעו המחבל וצבאח פיגוע טרור רצחני מטעמים אידיאולוגיים-לאומיים, עת הגיעו השניים ברכב אל תחנת הדלק הסמוכה ליישוב עלי שבצפון מטה בנימין. הם יצאו מהרכב וירו אל עבר יושבי מסעדת "חומוס אליהו" המצויה במתחם תחנת הדלק. בהמשך, נעו המחבלים אל עבר תחנת הדלק והחלו לירות בשנית. המחבל נוטרל בזירת הפיגוע ואילו צבאח הצליח לברוח מהזירה. בהמשך היום, נמצא צבאח בכפר טובאס והוא נהרג במהלך ניסיון מעצרו על ידי כוחות הביטחון. ארגון חמאס נטל על עצמו את האחריות לפיגוע וציין את שמות המפגעים כחברים בארגונו. המחבל אף הורשע בעברו בשורת עבירות ביטחון אותן ביצע במסגרת ארגון החמאס.

2. עותר 1 הוא אביו של המחבל. לטענתו הוא הבעלים של הדירה מושא צו ההריסה, בה הוא גר עם רעייתו ובנו. המבנה בו נמצאת הדירה הינו בעל מספר קומות. העותר ורעייתו גרים בקומה הראשונה והיא זו המיועדת להריסה. לאחר שהודיע המשיב ביום 22.8.2023 על כוונתו להחרים ולהרוס את הדירה בה התגורר גם המחבל, הגיש העותר ביום 31.8.2023 השגה על כך, וביום 14.9.2023 נדחתה השגתו (להלן: ההשגה) וניתן הצו.

3. בתמצית, העותר מעלה בעתירתו שורה של טענות עקרוניות על פיהן שימוש בתקנה 119 מנוגד לדין הבינלאומי ומהווה ענישה קולקטיבית. נטען כי התקנה מנוגדת לערכי היסוד של שיטת המשפט והיא לא מרתיעה מפני ביצוע מעשים דומים. התקנות אף בוטלו זה מכבר עם עזיבת השלטון הבריטי את הארץ עובר להכרזת העצמאות ולא ניתן להפעיל באופן רטרואקטיבי הוראות דין שבוטלו זה מכבר. השימוש בצו גם מנוגד לאמנת האג המקנה הגנה לרכושם הפרטי של היושבים באזור, ודאי נוכח העובדה שלא קיים באזור מצב מלחמתי. המשיב משתמש אפוא בשיקולים זרים עת עושה הוא שימוש בתקנה, ואף לא תיקן את אורחותיו ולא התייחס עניינית לכשלים הערכיים שיש בשימוש בתקנה, גם לאחר שהקים "צוות חשיבה מחודשת לנושא הריסת בתים".

4. באשר לנסיבות מקרה קונקרטי זה, נטען כי הנזק הסביבתי שייגרם כתוצאה מההריסה גדול מנשוא ולא נלקח בחשבון על ידי המשיב. לצורך הוכחת טענה זו צירפו העותרים חוות דעת הנדסית לעתירתם בה צוין כי "הנזק יכול להיות מיידי ויכול להיות בעתיד בגלל יצירת קומה חלשה בבניין". כמו כן, על פי האמור בחוות הדעת, הריסת הקומה שבה מצויה הדירה תגרום נזק לדירות בקומה שמעליה, לתשתיות המים, הביוב והחשמל של הבניין כולו, לכניסה הראשית של הבניין, לחצר הבניין, לבור המים הנמצא בו ולבניינים הסמוכים לו. בדיון שהתקיים לפנינו הדגיש בא-כוח העותרים כי גם לא נלקחה בחשבון העובדה שלמשפחתו של המחבל ובכלל זה העותר, לא הייתה כל מודעות לכוונת המחבל לבצע פיגוע ועובדה זו מעצימה את הפגיעה בדין הבין-לאומי, בעותר ובמשפחתו.

5. מנגד המשיב טען כי דין העתירה להידחות. הפעלת הסמכות במקרה זה נעשית על רקע מעשיו החמורים ביותר של המחבל וזיקת המגורים שלו לדירה. ההצדקה במתן הצו אף מתעצמת נוכח המצב הביטחוני החמור בתקופה הנוכחית בה מדינת ישראל נמצאת בלחימה. על כן, כלל הנסיבות המצטברות – חומרת הפיגוע הקטלני; ביצוע הפיגוע ממניעים לאומניים; הזדהות המחבל עם ארגון הטרור חמאס; נטילת האחריות של חמאס על הפיגוע; וזיקת המגורים של המחבל לדירה, מצדיקות במקרה זה את השימוש בתקנה.

6. המשיב גם התייחס לטענותיו הכלליות של העותר ולטענותיו הקונקרטיות. נטען כי טענותיו הכלליות של העותר זכו למענה הולם ופרטני בפסיקותיו הרבות של בית משפט זה. בית משפט זה חזר אין ספור פעמים על כך שהשימוש בצו אפקטיבי וגורם להרתעה. קל וחומר בעת הזאת בה נדרשת הרתעה משמעותית כלפי הגורמים העוינים את המדינה ואזרחיה.

7. באשר לנזקים העלולים להיגרם לחלקים האחרים של המבנה, הסתמך המשיב על חוות דעת הנדסית משלו על פיה קיימת היתכנות לנזק לרכיבי בנייה קונסטרוקטיביים ולא קונסטרוקטיביים של הבניין, אלא שיינקטו מירב הפעולות הקפדניות כך שההריסה תהא ככול הניתן בעלת מאפיינים ממוקדים ונשלטים המביאים לרמה וסבירות נמוכים לנזק במגבלות הסביבה המבצעית. באשר לטענות העותר לגבי הנזק שייגרם לדירות הסמוכות לדירה שתיהרס, הפנה המשיב גם כן לחוות הדעת ההנדסית על פיה קיימת רמה וסבירות נמוכים לנזק, ולא צפוי שייגרם נזק קונסטרוקטיבי למבנים הסמוכים כאשר גם בעניין זה ייעשו כל המאמצים כדי להקטין כל נזק העלול להיגרם להם. המשיב טען כי

אין בחוות הדעת מטעם העותר כדי לשנות ממסקנה זו. לגבי מעורבות או מודעות בני משפחתו של המחבל בכוונת המחבל לבצע את הפיגוע, נטען כי כבר נקבע בעבר במקרים דומים כי היעדר ראיה בעניין מודעות או מעורבות מצד בני המשפחה אינה מונעת כשלעצמה את הפעלת הסמכות, ובכל מקרה בידי גורמי הביטחון מידע המעלה אינדיקציה אפשרית למודעות מסוימת של מי מבני משפחתו של המחבל המתגוררים בבית לכוונותיו הנפשעות של המחבל.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון בעתירה, בתגובה לה ולאחר שמיעת טיעוני הצדדים בעל-פה לפנינו, הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להתערבותנו בהחלטת המשיב.

הטענות הכלליות

9. ראשית לעניין טענותיהם העקרוניות של העותרים נגד השימוש בתקנה. לאחרונה ציינתי את הדברים הבאים (בג"ץ 1376/23 הילאן נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית (13.3.2023)), הנכונים גם במקרה זה ביחס למכלול הטענות שנטענו בעבר ובהווה בדבר השימוש בתקנה:

"העותרים פרשו בעתירתם מלוא הטנא טענות עקרוניות הנשמעות באופן תדיר בעתירות מסוג זה, בקשר לשאלת חוקיות השימוש בסמכות המוקנית למשיב בתקנה 119. אולם טענות אלו נדונו ונדחו בעבר על ידי בית משפט זה בשורה ארוכה של פסקי דין. בית משפט זה הכיר זה מכבר בסמכותו של המשיב להוציא צווי חרמה והריסה מכוח תקנה 119, ואין מקום להידרש לנושא בכל פעם מבראשית (וראו מיני רבים לאחרונה: בג"ץ 2770/22 חמארשה נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, פסקה 14 (19.5.2022); בג"ץ 87/23 גמגום נ' המפקד הצבאי לאזור יהודה ושומרון, פסקה 13 (5.2.2023) (להלן: עניין גמגום); בג"ץ 8604/22 תמימי נ' מפקד פיקוד העורף, פסקה 16 (3.1.2023); בג"ץ 1374/23 חד'ר צוף נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש, פסקה 17 (6.3.2023)). אין גם מקום לקבל את טענת העותרים, השבה ועולה בעתירות דומות רבות, כי הטענות בדבר אי-חוקיות השימוש בתקנה נדחות פעם אחר פעם ללא קיום 'דיון מהותי'. אין בטענות העותרים כל חידוש על פני טענות דומות שנדחו בהרחבה, בפירוט ובהנמקה בעבר (וראו לשם הדוגמה: בג"ץ 8091/14 המוקד להגנת הפרט נ' שר הביטחון (31.12.2014); בג"ץ 6826/20 דויקאת נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון (25.10.2020)). סמכות המשיב לעשות שימוש בתקנה 119 להריסת בתי מחבלים היא ברורה, ואין עוד מקום לדון בטענות העותרים בהקשר זה" (שם, פסקה 15).

על הדברים האמורים חזר בית משפט זה במשנה תוקף לאחרונה במסגרת דנג"ץ 7389/23 חרושה נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש (29.10.2023), בה נדחתה בקשה לקיום דיון נוסף במקרה דומה למקרה דנן, כדלקמן:

"עיון בפסק הדין מעלה כי לא נפסקה בו כל הלכה חדשה; לא כל שכן הלכה העומדת באמות המידה המחמירות, המצדיקות קיומו של דיון נוסף. בית המשפט אישר, פה-אחד, את ביצוע ההריסה, וזאת בהתאם להלכה הנוהגת עמנו, שקיבלה ביטוי בפסקי דין רבים שניתנו בבית משפט זה בנוגע לתקנה 119. בפסק הדין אף הודגש, כי הוא אינו נדרש לטענות העקרוניות בעניין חוקיות השימוש בתקנה 119: "במספר פסקי דין מהשנים האחרונות נערך דיון מעמיק בטענות כגון אלו שמעלים העותרים שבפנינו בעניין חוקיות השימוש בתקנה 119 [...] לפיכך, לעניין טענותיהן הכלליות והעקרוניות של העותרים בדבר חוקיות השימוש בתקנה 119, יפים דברי חברי השופט י' עמית אשר ציין כי 'לא כל אימת שבית משפט זה דן בעתירה שעניינה תקנה 119 לתקנות ההגנה, יש להידרש מבראשית לנושא העקרוני של עצם הסמכות להוציא צווי החרמה והריסה על פי תקנה זו'" (לקביעה דומה, ראו בין היתר: דנג"ץ 9324/17 אבו אלדוב נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, פסקה 5 (29.11.2017); דנג"ץ 416/19 ג'ברין נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, פסקה 5 (17.1.2019); דנג"ץ 663/22 אבו שחידם נ' מפקד פיקוד העורף, פסקה 8 (30.1.2022); עניין הילאן, פסקה 9 (22.3.2023))" (שם, פסקה 18; ההדגשות במקור).

כך גם נדחתה זה מכבר על ידי בית משפט זה טענת העותרים כי תקנות ההגנה בוטלו עם סיומו של המנדט הבריטי באופן שאינו מאפשר את אימוצן על ידי המשיב 19 שנה לאחר מכן (וראו: בג"ץ 1374/23 צוף נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש, פסקאות 15-16 (6.3.2023) (להלן: עניין צוף); שם צוין כי טענה זו נדחתה כבר בבג"ץ 513/85 נזאל נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון, פ"ד לט(3) 645 (1985)). למותר לציין כי היה זה עותר 2 שטען את אותה טענה בעניין צוף, באמצעות אותו מייצג ומוקשה מאוד בעיני כיצד ראה לנכון להעלות את הטענה בשנית לפנינו על דרך "שלח לחמך" – מי יודע? שמא הפעם הטענה תתקבל. התנהלות מעין זו פסולה בעיני. ודאי מבלי לציין בעתירה כי הטענה כבר נדונה ונדחתה.

10. בנוסף על כך, כאמור, טען בא-כוח העותרים כי שימוש בתקנה אינו עולה בקנה אחד עם "הערכים" של מדינת ישראל, כולל ערכיה היהודיים. טענה מסוג זה נטענה ונדונה פעמים רבות לפני בית משפט זה בהקשרים שונים של שימוש המפקד הצבאי בסמכויות הניתנות לו בתקנות ההגנה (וראו רק לשם דוגמה לאורך השנים: בג"ץ

2006/97 ג'נימת נ' אלוף פיקוד מרכז – עוזי דיין, פ"ד נא(2) 651 (1997); דנג"ץ 10190/17 מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה והשומרון נ' עליאן (9.9.2019); בג"ץ 4088/22 אלרפאני נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית (7.7.2022); בג"ץ 3231/23 דארחואגא נ' אלוף פיקוד המרכז (9.5.2023). אין לזלזל בטענה. חלילה לעשות כן. בימים כתיקונם להם ניחל, שלא יהיו איומי קיום ביטחוניים נגד מדינת ישראל ואזרחיה, לא נזדקק לנקיטת אמצעי הרתעה קשים. ברם, קדושת החיים היא ערך יהודי עליון ומדובר בנקיטת פעולה הרתעתית שהיא בבחינת הכרח כל יגונה בימים אלו.

11. הטיב לתאר זאת השופט נ' סולברג בבג"ץ 8091/14 המוקד להגנת הפרט נ' שר הביטחון (31.12.2014). דברים אשר לצערנו רלוונטיים ביותר בימים קשים אלו בהם מתנהלת מלחמה של ממש נגד גורמי הטרור:

"לדאבון הלב, איננו חיים בהשקט ובכטחה. השלום הוא משאת נפש, אך עוד חזון למועד. צה"ל, משטרה ושאר כוחות הבטחון נאלצים להתמודד עם הַשָּׁע, טרור רצחני, שאינו מקדש את החיים, אלא סוגד למוות. עד כדי כך הגיעו מעשי זוועה של מחבלים וטרוריסטים, שהם נכונים למות 'מות קדושים', ובלבד שיקחו עמם יהודים שאולה. לא דומה שעת מלחמה לעת שלום מבחינת הדין החל [...]."

כאמור, עם כל הזהירות המתחייבת ומקדמי הבטחון, ברי כי לשעת סכנה ומלחמה נועדו דינים מיוחדים, ובחסותם אין מניעה מוחלטת מפני פגיעה סביבתית. ברם, שעת מלחמה היא אתגר מוסרי. הכלים המשמשים את הלוחמים בשדה הקרב, ונחוצים להצלחה במשימותיהם, הם כלי קטל והרס, אשר ברגיל סותרים את ערכי המוסר ואת זכויות האדם. (שם, פסקאות 29-30; וראו גם: שם, דברי השופט א' רובינשטיין, פסקה כ"ו).

12. כבר מלפני עשרות שנים הכיר בית משפט זה בכך שמחילה על הריסת מבנה תוביל לאיבוד ההרתעה. וכך נאמר בשעתו מפי אלוף פיקוד המרכז בימים ההם, האלוף דני יתום, בתצהיר תשובה שהוגש בבג"ץ 5139/91 זעיק נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, פ"ד מו(4) 260, 263 (1992):

"דומה כי אין צורך להרחיב על התנאים הבטחוניים הקשים השוררים בימים אלה באזור, ועל המאבק הקשה אותו מקיימים מידי יום חיילי צה"ל עם גורמים שונים הפועלים כנגדם בשם של ארגוני המחבלים השונים. הערכת גורמי הבטחון הינה, כי המחילה על צו ההריסה של הבית, בעצם ימים אשר כאלה, עלולה להוות מסר

לשלוחי ארגוני המחבלים, כי חרף פעילותם העויינת הם עשויים לזכות במחילה. אם תינתן המחילה כעת - לא יהא לבנה של העותרת כל אינטרס להימנע מפעילות עויינת ויאבד גורם ההרתעה הסביבתית הגלום בסנקציה זו".

ועל כך אמר בית המשפט כי:

"שיקולי מפקד האזור סבירים הם ומקובלים עלינו, ולא מצאנו, כי מקום יש אתנו להתערב בהחלטתו".

לצערנו ולדאבון הלב, כימים ההם – הזמן הזה.

הטענות הפרטניות

13. העותרים לא טענו, לא בעתירתם ולא בהשגתם דבר על אודות אי-מעורבותו של המחבל בפיגוע. מכאן שניתן לצאת מנקודת ההנחה ששתיקתם כהודיה דמי. אך מעבר לצורך אציין כי קשה להסיק מסקנה אחרת מזו שהמחבל היה מעורב בפיגוע מקום בו הוא נוטרל בזירה ובכלי הנשק ששימש לרציחת המנוחים נמצאו ממצאי DNA של המחבל וכן טביעות אצבע שלו ברכב ששימש אותו ואת חברו לפשע, צבאח. כל זאת מבלי להתייחס לחומר בטחוני חסוי שיש בידי המשיב שלא נזקקנו לו. בכך המשיב עבר את רף הראיות המנהליות הנדרשות לצורך הפעלת סמכותו במרחק רב מהנדרש (וראו: בג"ץ 3401/22 עאצי נ' אלוף פיקוד מרכז, פסקה 11 (8.6.2022); בג"ץ 5376/16 אבו חדיד נ' שר הביטחון, פסקה ל"ד (4.7.2017)).

14. הוא הדין לגבי זיקת המגורים בין המחבל לדירה. העותרים לא טענו, לא בעתירתם ולא בהשגתם כי לא הייתה למחבל זיקת מגורים לדירה, הנדרשת לצורך הפעלת סמכות המשיב לפי התקנה (ובעניין זה ראו: בג"ץ 974/19 דחאדחה נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, פסקה 7 לחוות דעתו של השופט נ' הנדל (4.3.2019); בג"ץ 2322/19 רפאעיה נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, פסקה 11 (11.4.2019); בג"ץ 745/22 ג'רדאת נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, פסקה 17 (20.2.2022); בג"ץ 7287/23 גידאן נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, פסקה 11 (11.10.2023)). בכך נסתם הגולל על פני כל טענה אפשרית בעניין זה.

15. ובאשר לטענה כי העותר ובני משפחתו הגרים במבנה לא היו מודעים כלל למעשיו של המחבל ומדובר הלכה למעשה בענישה קולקטיבית. ההלכה הפסוקה מורה בהקשר זה כי "מודעותם של בני משפחתו של המפגע לכוונתו לבצע פיגוע – איננה נדרשת, כשלעצמה, לשם גיבוש הסמכות לפי תקנה 119. שיקולי הרתעה מחייבים,

לעיתים, על פי הפסיקה הרתעה של מבצעים פוטנציאליים, החייבים להבין כי פעולותיהם עלולות לפגוע גם ברכושם של הקרובים להם, וזאת גם כשאין ראייה שבני המשפחה היו מודעים למעשיו של המפגע" (בג"ץ 1633/16 פלוני נ' המפקד הצבאי באזור גדה המערבית, פסקה 31 (31.5.2016); וראו גם, למשל: בג"ץ 5943/17 פלוני נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, פסקה 9 (3.8.2017); בג"ץ 2036/23 פרוך נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, פסקה 6 והאסמכתאות שם (10.4.2023); עניין סבאח, פסקה 7). על כן, אין גם מקום להידרש לטענות אלו.

16. כאמור, טענתם הנוספת של העותרים היא בדבר הנזק העקיף העלול להיגרם כתוצאה מההריסה לשאר המבנה ולמבנים השכנים לו. גם בעניין זה, קיימת פסיקת ארוכת שנים ודי להפנות לפסק הדין בעניין בג"ץ 7550/23 שנתיר נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית (2.11.2023) אשר ניתן לפני מספר ימים הרלוונטי לענייננו, בו נאמר כך:

"טענות העותרים באשר לאופן ביצוע ההריסה דינן להידחות אף הן. בית משפט זה שב והבהיר כי אופן ביצוע ההריסה הוא 'מסוג הנושאים המקצועיים שבהם מסור למשיב שיקול דעת רחב במיוחד, ובהעדר נסיבות חריגות, אל לו לבית משפט זה לשים עצמו בנעלי המשיב, שחזקה עליו כי יפעל בזהירות הנדרשת' (בג"ץ 480/21 קבהא נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, פסקה 13 והאסמכתאות שם (3.2.2021); בג"ץ 2036/23 פרוך נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, פסקה 6 והאסמכתאות שם (10.4.2023)). [...] באשר להערכת הנזק האגבי שעלול להיגרם בעקבות ההריסה, עצם העובדה שהדירה המיועדת להריסה נמצאת בבניין בן מספר קומות, לא די בה כדי להוביל למסקנה כי ההריסה עתידה להסב נזק לדירות סמוכות באופן שמונע את ביצועה (ראו, לדוגמה: בג"ץ 3137/22 ג'ראד נ' המפקד הצבאי לאזור יהודה ושומרון (30.5.2022)). אמנם, בחוות הדעת מטעם המשיב במקרה דנן נאמר כי 'מעצם אופי הפעילות קיימת היתכנות לנזק' בהתייחס לרכיבי בנייה קונסטרוקטיביים ולא קונסטרוקטיביים בשני המבנים שבהם מצויות הדירות המיועדות להריסה. עם זאת, כפי שהבהירו המשיבים וכפי שהובהר בדיון, מדובר בחוות דעת שאינן חריגות ביחס לחוות דעת שניתנו בעבר, ומדובר למעשה בניסוח גנרי, בבחינת 'סייג', תוך הדגשה כי מדובר ברמה וסבירות נמוכים לנזק. על כך יש להוסיף כי המשיבים כפרו בטענת העותרים באשר לנזקים שנגרמו בעבר במקרים אחרים שבהם הוצאו לפועל צווי הריסה, ולדבריהם, זולת מקרים נדירים ובודדים, הנזק שנגרם בעבר בעת ביצוע הריסות תואם את הנזק שהוערך על ידי גורמי המקצוע" (שם, פסקה 11; ההדגשה במקור).

17. במקרה זה, עיון בחוות הדעת מטעם העותרים אינו מגלה חידוש או עניין שחוות הדעת מטעם המשיב לא התייחסה אליו. מדובר בהערכה בלבד מבלי להתייחס כלל לאמצעים בהם תבוצע ההריסה ולהבהרת המשיב כי ההריסה תהיה בכל מקרה בעלת מאפיינים ממוקדים ונשלטים. כל שנאמר הוא כי פיצוץ הדירה יכול לגרום לנזק רציני, אך לא קיימת כל התייחסות לאופן ההריסה על כל רכיביה.

18. סיכומו של דבר, מדובר בהחלטה שהתקבלה בסמכות תוך בחינת מכלול השיקולים הרלוונטיים לעניין, ובהתקיים התנאים הנדרשים להפעלת התקנה. אין העתירה מגלה אפוא כל עילה להתערבות בית משפט זה.

העתירה נדחית.

ניתן היום, כ"ד בחשוון התשפ"ד (8.11.2023).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט